עין משפם

גר מצוה

קבב א מיי׳ פ״ז מהל׳

סמג לאוין רחל (טוי"ד סימן

:(6)=

קבג ב ג מיי פ״ח

מהלכות איכ ביאה הלכה טו:

קבד ד מיי פ״א מהל׳ תרומות הל׳ כו

סמג עשין מג טוש"ע י"ד

סימן שלא סעיף ב: קבה ה מיי' פי"ד מהל'

תרומות הלכה ב:

בבו ו טוש״ע י״ד סימן

:רלו סעיף ג

חרומות הלכה יד

להמו לב: לה. לו. סוטה יח: גיטין פ:, כ) לעיל סא. ג) בכורות מב:, ד) לקמן פב:, ה) [ל"ל אלעור עיין פני, ש) ני ל מופאר פיין תוי"ט ועי' תוס' לקמן פד. ד"ה רבי], ו) זבחים עב. בילה ג: ערלה פ"ג מ"ו, ז) [הושע ד], ה) [לקמן פג:], ע) [ויקרא ככ],
ז) [וע"ע חוספות בילה ג: ד"ה ואחרות ותוספות ע"ז מט. ד"ה נתערבו ותוספות סנהדרין פ. ד"ה ואחרים ותוספות זכחים עב. ד"ה

הוהות הר"ח (ל) תום' ד"ה ואין וכו' דקאמר בברייתא שלא

ברריווי

לעזי רש"י

פניגר"י [פינוגר"י]. חילרה (גרגרוים יוווים

מוסף רש"י

שומרת יבם שזינתה. שומרת ינס, ליבמה. כאשה כשהית אסורה בעלה חזינחה יח:). כל שדרכו לימנות במשנה ערלה שנינו. כדלקמן דלא בטיל, משמע לבר שיש בני המהחידיו נוליו המקפידין חשיבותו מפני חשיבותו למוכרו נמנין (ביצה ג: ובעי״ז זרחים נור.). את שדרכו לימנות שנינו. דמשמע את המיוחד לכך, שאין אדם מוכרו באומד (ביצה שם) שדרכו מיוחד לכך שאין לך אדם שמוסיף עליהן יתירה ללוקח ולא מוכר בלא מין קטנים למתק קדירה, פילוג"ר בלע"ו (ביצה שם) או: מין תבלין וחשובין מאד שאף טעם העך שוה לפרי ובלע"ז פינוגר"י מוט לפרי וכלע ד פימוג (זבחים שם). ידלקו. כדין כלאי הכרס שנאמר פן תוקדש, תוקד אש, דאסירי

תום' חד מקמאי מטמא בדם כנשים ואינו מתיחד עם האנשים כנשים ואינו עובר על בל תקיפו י ועל בל תשחית ועל ופסול לעדות כנשים ואינו [נבעל] בעבירה כנשים כיצד שוה לאנשים ולנשים חייב על הכאתו ועל קללתו כאנשים ונשים וחייבים על נזקו בין מזיק בין ניזק כאנשים וכנשים וההורגו שוגג גולה מזיד נהרג כאנשים ונשים וחולק בקדשי הגבול כאנשים ונשים ונוחל בכל נחלות כאנשים וושים ואם אמר הריוי נזיר כיצד אינו שוה לא לאנשים ולא לנשים אין חייבין לא על קללתו ולא

על הכאתו לא כאנשים ולא כנשים ולא נערך לא

פצוע דכה: לה יחלון. הם יש הח אחר: אבל לא נישא. שהוא כזכר והשוכב עמו הרי הוא כבא על הזכר: רבי אליעור אומר. בגמראש מפרש פלוגתייהו: גבו' מהו דתימה מוליד מאכיל. דדייקינן ויליד ביתו הם יאכלוש הראוי להוליד יאכיל: מאכילה בתרומה כו'. לקמן מפרש לה בתרומה בזמן הזה דרבנו אבל במידי דאורייתא לא מאי טעמא ספק איש ספק אשה הוא: ה"נ קאמר כו'. והכי משתמע מילתיה דר"ל מאכילה בתרומה כלומר בזה"ז שאין נוהג אלא תרומה ואינו מאכילה בכלום בזמן שחזה ושוק נוהגין דהיינו כשהמקדש קיים: אפי׳ בסרומה דרבנו. כגון תרומת פירות הואיל ואיכא תרומה דאורייתא כגון דגן תירוש וילהר גזרי': אף מאכילה. דוכר מעליא הוא: מי סברת סרומה בוה"ז דרבנן. דקמוקמת לה למתניתין במידי דרבנן ואסרת לה בחזה ושוק: שחני שונה. ברייתה עיגול של תרומה בטל במאה של חולין או עיגול של תרומה טמאה בטל בה׳ עיגולים של תרומה טהורה ואי תרומה בזמן הזה דאורייתא כיון דעיגול דבר חשוב הוא ודרכו לימנות לא בטיל אף על גב דתרומת תאנים דרבנן הואיל ותרומה דאורייתא נוהגת לא מבטלינן דרבנן גזרה דרבנן אטו דאורייתא: אמר ליה והלא אני שונה כו'. כלומר מי אית לך למיגזר בהא דרבנן אטו אי נמי אתית לבטולי . דאורייתא בדאורייתא לאו איסורא הוא שהרי אני שונה חתיכה של חטאת טמאה בטיל בטהורה והכא מידי דאורייתא הוא ואף על גב דדרכו לימנות דמי סברת כל שדרכו לימנות שנינו דלא בטיל את שדרכו לימנות במנין שנינו

אף על גב דרגילים לימנות הואיל

. כאנשים ולא כנשים ואם אמר הריני נזיר שזה לא איש ולא אשה אינו נזיר ר"מ אומר אנדרוגינוס בריה בפני

בא: ידלקו. כלאים בשריפה דכתיב (דברים כב) תוקדש תוקד אש [קידושין נו:]:

אסורה לכהונה: האמר איילונים זונה היא. בפרק הבא על יבמחו (לעיל דף סא.) ויליף לה [שם:] מהזנו ולא יפרולו": בותבר' סרים חמה כהן וכו'. אבל סרים אדם מיפסל נמי פסיל לה מתרומה דבי נשא דהיינו

לימא תיהוי תיובתא דרב המנונא דאמר שומרת יבם שזינתה פסולה ליבמה לא הוא הדין אפילו לאחר נמי ואיידי דתנא רישא בדידיה תנא נמי סיפא בדידיה: וכן איילונית שחלצו לה אחין כו': מעמא דבעלוה הא לא בעלוה לא כמאן דלא כרבי יהודה דאי רבי יהודה יהאמר איילונית זונה היא: מתני' מאכילה ישראל בת שנשא בת ישראל מאכילה בתרומה רבי יוםי ור"ש אומרים אנדרוגינום כהן שנשא בת ישראל מאכילה בתרומה ר' יהודה אומר ישומטום שנקרע ונמצא זכר לא יחלוץ מפני שהוא כסרים סבאנדרוגינום נושא אבל לא נישא ר' אליעזר אומר יאנדרוגינום חייבין עליו סקילה כזכר: גמ' פשימא מהו דתימא מוליד מאכיל שאינו מוליד אינו מאכיל קמ"ל: רבי יוםי ורבי שמעון אומרים אנדרוגינום: אמר ר"ל מאכילה בתרומה ואין מאכילה בחזה ושוק רבי יוחנן אומר אף מאכילה בחזה ושוק ולריש לקיש מאי שנא חזה ושוק דאורייתא תרומה נמי דאורייתא הכא במאי עסקינן בתרומה בזמן הזה דרבנן אבל בזמן שבהמ"ק קיים מאי לא אדתני אין מאכילה בחזה ושוק ליפלוג וליתני בדידה בד"א בתרומה דרבנן אבל בתרומה דאורייתא לא הכי נמי קאמר כשהוא מאכילה מאכילה בתרומה בזה"ז דרבנן ואין מאכילה בזמן חזה ושוק ואפילו בתרומה דרבנן דלמא אתי לאוכלה בתרומה דאורייתא ור' יוחנן אמר אף מאכילה בחזה ושוק א"ל ר' יוחנן לר"ל מי סברת יתרומה בזה"ז דרבנן א"ל אין שאני שונה "עיגול בעגולים עולה אמר ליה והלא אני שונה חתיכה בחתיכות עולה מי סברת כל שדרכו לימנות שנינו את שדרכו לימנות שעשאוהו מיוחד למנין אבל חתיכה שנינו מאי היא דתנן יימי שהיו לו חבילי תלתן ועיגול פעמים שהם נמכרים באומד של כלאי הכרם ידלקו נתערבו באחרות

פסולה ליבמה. כאשת איש שזינתה שאסורה לבעלה וכיון דזונה היא דימא תיהוי תיובתא דרב המנונא בו'. וא"ת לעיל בפ"ק (דף טו:) דהאמר נרות מתיירא אני בני נרות מעיד אני לכם לרב המנונא מבני לרות לפשוט שהלרות פטורות מחלילה ומן היבום שאם היו זקוקות לאחין א"כ היו בני לרות פסולות מק"ו דאלמנה דליכא

למפרך מה לאלמנה שכן היא עלמה מתחללת שגם היבמה שזינתה מתחללת לרב המנונא ואמר ר"י דמה דפשט להם בני לרות בזה לא היה מתיירא שאם יקפידו עליו יאמר שאין הלכה כרב המנוגה: **ואין** מאבילה בזמן חזה ושוק אפילו בתרומה דרבנן. בפרק שני דכתובות (דף כה.) גבי מאי גדולה חזקה דקאמר ואיבעית אימא בתרומה דרבנן אכלי דאורייתא לא אכלי ההיא שינויא לא הויא כסוגיא דהכא דגזרינן דרבנן אטו דאורייתא והא דאמר באלו עוברין (פסחים דף מד.) גבי שתי מדוכות הנח לתרומת תבלין דרבנן ולא גזרינן אטו דאורייתא אמר ר"י דשאני התם דאקראי בעלמא ולא איתחזק איסורא דאימור תרומה לתוך תרומה נפלה אבל עיגול בעיגולים דהכא אע"ג דאקראי בעלמא איתחזק איסורא והא דפריך לקמן (דף פג.) דרבי יוחנן אדרבי יוחנן מברייתא דשתי קופות הו"מ לשנויי בתרומת פירות דרבנן כי ההיא דפסחים אלא דמשני לה שפיר וא"ת ומי דחקו לר"ל דלא אכלה בתרומה בזמן חזה ושוק ואור"י משום דשמעינן לר׳ יוסי דאמר אנדרוגינוס ספיקא הוי דקאמר (א) שלא הכריעו בו חכמים אם הוא זכר אם הוא נקבה וא"ת והא לר׳ יוסי תרומה בזמן הזה דאורייתא כדמוכח ברייתה דסדר עולם דמייתי לקמן בשמעתין וי"ל דקסבר ר"ל דר׳ יוסי תנא לה ולא סבר לה דכה"ג אשכחן בפרק יולא דופן (נדה דף מו:) ועוד לפי שהיה שונה אליבא דר' יוסי עיגול בעיגולים עולה ורבי יוחנן אית ליה לקמן (דף פב:) דתני לה וסבר לה כדדייק ממתניתין דמשוי ליה רבי יוסי לאנדרוגינוס ודאי זכר מדהתני נושא ומינה מותבינן לקמן (שם) לריש לקיש ולדידיה ליתא לברייתא מקמי מתני׳:

ואינן מיוחדים בכך בטלין: פלסן. פניגר"י מין קטנית הוא ולמתק הקדירה אמר דיה ר' יוחנן דר"ד מי סברת תרומה בומן הזה דרבנן. אע"ג דר' יוחנן גופיה אית ליה לקמן (שם) דלרבנן תרומה בוה"ו דרבנן הכא אליבא דר' יוסי קיימי וה"ק מי סברת דלר' יוסי תרומה

כולן בוה"ז דרבנן והשתא ל"ל דהא דמהדר ליה ר"ל אני שונה עיגול בעיגולים עולה אליבא דרבי יוסי היה שונה: שאבר שונה עיגול בעיגולים עודה בו'. וא"ת אכתי דלמא אע"ג דהוי דאורייתא עולה משום דסבר כרבנן דאמרי אינו מקדש אלא ו' דברים בלבד ואר"י דא"כ ה"ל למינקט מידי דאורייתא כגון ביצת טריפה שנתערבה ומדנקט עיגול בעיגולים ש"מ משום דתרומה דרבנן אבל במידי דאורייתא אסור כל שדרכו: והלא אני שונה חתיבה בחתיבות עולה. היינו מתני׳ דמייתי בסמוך דחתיכה של חטאת וכו׳ תימה מנא ליה דאתיא כר׳ יוסי דלמא רבנן היא דאמרי אינו מקדש אלא ו׳ דברים בלבד וי״ל חדא דבר פלוגמיה דר׳ יהודה הוא רבי יוסי ועוד מאי איריא דנקט חמיכה דהוי כל

שדרכו לימנות הוי ליה למינקט מילתא דהוי את שדרכו כיון דאין מקדש אלא ששה דברים ומדנקט חתיכה דוקא ש"מ דוקא חתיכה דהויא כל שדרכו עולה אבל את שדרכו אוסר וה"נ הוה מלינן לשנויי לר"ל דשפיר דייק מההיא דעיגול בעיגולים דעל כרחך לא אתי כרבנן מדנקט עיגול דהוים כל שדרכו ולם נקט שם שדרכו: באשר היא דתבן מי שהיו לו חבילי תלתו בו'. ומ״ע לר״ל כיון דתרומה בזמן הזה דרבון אלמם בטלה קדושת הארץ א"כ כלאי הכרם נמי דרבנן ואמאי תני כל שדרכו הא בדרבנן אין אוסר כל שדרכו ואין לומר דלר"מ תרומה בזמן הזה דאורייתא דהא שמעינן ליה לר"מ דעיגול בעיגולים עולה בריש מסכת בילה (דף ג:) גבי ליטרא קליעות כו' וי"ל דכלאי הכרם חדא דרבנן דבומן בהמ״ק הוי דאורייתא אבל עיגול תרתי דרבנן חדא דבטלה קדושת הארץ ועוד דאפילו בזמן בית המקדש תרומת תאנים דרבנן אי נמי חבילי מלמן הוי את שדרכו והכי פירושו שהיה ר"מ אומר כל שדרכו בדאורייתא מקדש ולכך דין הוא דאת שדרכו יקדש אפי" בדרבנן כגון חבילי מלמן: בתנורבו באחרות. אמר ר"ת דלא גרסי' ואחרות באחרות מדפריך בהתערובת (זכמים דף עד. ושם) לשמואל דאסר ספק ספיקא בעבודת כוכבים מברייתא שמתרת ולא משכח דקאי כשמואל אלא ר' יהודה בברייתא שאוסר אפי' בשאר איסורין ספק ספיקא ושמואל

סבר כוותיה בחדא בעבודת כוכבים ופליג בשאר איסורין ואי הוה גרס הכא ובע"ז ובכל דוכתי דכי הך משנה ואחרות באחרות הוה ליה לאתויי לשמואל סייעתא מכל הנך משניות וי"מ דאפילו גרס בכל הנך משניות ואחרות באחרות לא היה יכול להביא ראיה מהם לשמואל דאסר ספק ספיקא דדלמא הכי קאמר וכל האחרות שנתערבו באחרות דליכא אלא חד ספיקא ויש חידוש יותר בנתערב שתי פעמים מבנתערב פעם אחת דאף על גב דאיכא תרי רובי אסיר דגבי שאר מילי אוסרין חד רובא ושרינן תרי רובי כגון גבי יוחסין בסוף פ״ק דכתובות ,דף טו. ושם) דאמר הולכין אחר רוב העיר והוא דאיכא רוב סיעה בהדה ואין הולכין אחר רוב העיר גרידתא ורוב סיעה גרידתאי:

כולן בחלכה כן ומשי אין שאיני אין שאיני אין שאיני אין שאיני אין שאיני שוה בחלכה כן ומשי אין שאיני שוה שיגול בעיגולין עולה דמשנה היא בחרומות ומדסתם רבי כר"מ (דא"ר) [אליבא דר"] יהושע פ"ק דבילה (ד.) אם יש שם

אפשר לומר שהרי הלכתא הוא דלה בעינן תרתי דהא סחם לן מתני בפרק גיד הנשה (חולין לו:) דחתיכת דג טמא וגדילה לא בטלה אע"ג דבהנאה שריא וניאא דקאמר לקמן מאי חתיכה ולא בעי מאי עיגול דמשנה ידועה היא

א) הייל לפי מה שפיי במוס' לעיל דייה אמר דרי" מיירי אליבא דר' יוסי. ב) ואף דג"ה נוהג גם בסיה מיית שמנו של גיד משום למא דסלב גורו ולא משום גיד וכ"כ הרשב"א במו"ה הארוך דף קייח דפוס ברלין לחד פירושא. וערי בשו"ת הרדב"א ח"ב סימון מר"ע ואמנם ק"יק דהא במקום דאיכא למגזר משום דאורייתא מודה ר"ל ול"ע. ג) ל"ל לאו מטעמיה סתם כמותו דר"מ סבר דבעינן דבר שבמנין.

תותפות ישויה א"ל אין שאני שונה ולעילו לפי אשר פירשנו ^{א)} דר"ל שאני שנוה דרדי יוחי חדר עיגול בעיגולין עולה וח״כ ע"כ תרומה בזמן הזה דרבנן דאי מדאורייתא לא הוה עולה דהוי דבר שבמנין דלא בטיל וא״ת אפילו תרומה דאורייתא ניחא בוכ״ו אמילו דעולה משום דעיגול הוי פירות שביהמ"ה היים וי" דמרומה בזה"ז אימא ליעם דערונה בזריגן דרבגן דאורייתא הוה גזריגן דרבגן אטו דאורייתא. וא"ת ומנא לן דר׳ יוסי קאמר לה וי"ל בסיפא מכלל דת"ק דידיה הוי ר' יוסי דסתמא הוא בר פלוגתיה וקשה לרבינו נתנאל שיטתא דא דא"כ הול"ל ולמכתב) הכא מי סברת דר' יוסי סבר תרומה בזמן הזה דרבנן. ועוד דהו"ל לר"ל להשיב אה"נ משום ברייתא דלקמן (פג.) דר' יוסי אומר אנדרוגינוס בריה בפני עלמה היא לחשיב ליה ספק וא"כ לריך לנו לומר מאכילה בתרומה לנו לומר ולא בחזה ושוק וטעמא משום דתרומה בזמן הזה דרבנן. ועוד קשה דח"כ מתניתא מלמודה דלקמן דאמר ר' יוסי אנדרוגינוס בריה בפ"ע וספק הוא לא הוה קאמר ריש לקיש שיאכיל אף בתרומה דרבנן דלקמן משמע פרק [חרש] (קיג.) שאין חרש כהן מאכיל אשתו בתרומה ואף [תרומה] דרבנן וחרש ספיהא הוי ראיה לדבר גבי כוי (בכורים פ"ב מ"י) משום דהוי ספק חיה ספק בהמה דחלבו אסור ואין הכ דחלבו מחלק ב) בספר ומשמע דחף שומנו של גיד חסור אט"ג דלא הוי בבהמה רק מדרבנן א"כ גם בכאן אי ספק הוא לי לקיש לומר הוא לא הוי בתרומה דרבנן על כן פירש רבינו נתנאל דה"ק מי סברת תרומה בזה"ז מדרבנן דהכי הלכת' דהא מדקאמרת דר' יוסי סבר

רומה בוה"ו דרבנן סבר

מאיר לא החכר בזאת המשנה לחלוק על ר' יוסי אע"ג שהוא חולק על זה

מרומה

בת להוליים פ"ק דחולין (דף ו: ע"ש ברש"י) ואם כן לא

רלה להזכירו במשנה משום

לנה להוכירו במשנה משום דהלכה כר' יוסי וע"ז מתמה רבי יוחנן לומר

לך דהלכה כן שהרי